

FAYER SÁNDOR

**A MARS
POKLA**

FAYER SÁNDOR

A MARS POKLA

METAMORFÓZIS - AZ ELSŐ HÁBORÚ

ATHENAEUM

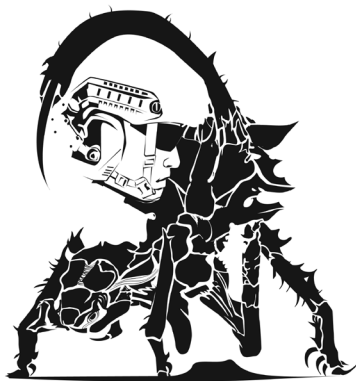
© Fayer Sándor, 2021

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado

ISBN 978 963 543 065 9

Felelős kiadó: Dian Viktória
Felelős szerkesztő: Besze Barbara
Szerkesztette: Jordán Gergely
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borító: Földi Andrea
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

Készült a Korrekt Nyomdaipari Kft.-ben, 2021-ben
Felelős vezető: Barkó Iliász ügyvezető

PROLÓGUS

Érzi, hogy egyre kevesebb oxigénhez jut. Ha a búvárkodásai során nem szórakozott volna azzal, hogy egyre durvább oxigénmegvonás mellett meddig bír eszméleténél maradni, már ő is a társai sorsára jutott volna. Erősen szédül, és kezd összefolyni minden körülötte. Az agya is egyre kevésbé képes ellátni a feladatát. Mereven maga elé bámul, és csak Geri utolsó szavai csengenek a fülében: „Baszki... Ez olyan, mint egy marsi táj.”

Hallott már arról, hogy valaki oxigénhiányos környezetben hallucinálni kezdett, és ha csak ő lenne itt, akkor ezt simán el is könyvelné ennek. De hogy mind az öten ugyanazt képzeljék?!

– Hülye vagy? Hogy a faszba kerülénk a Marsra?! – üvöltené a többieknek, hiszen az előbb még Afganisztánban harcoltak az életükért, de a hangképző szervei már nem engedelmeskednek.

Hirtelen ott terem valami. A hideg is kirázza. Ilyet eddig csak horrorfilmekben látott. Mindig is gyűlöl-

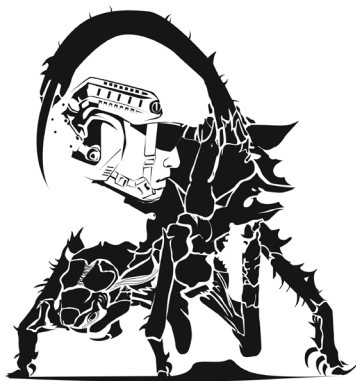
te az ízeltlábúak minden formáját. Ez a dög pedig egy rohadt nagy, skorpiószerű *fasztudjami*. Majdnem akkora, mint egy kibaszott ló! A Humvee előtt megtorpan, mintha felmérné a prédát, mielőtt támadásba lendülne. Testsúlyát egyik végtagjáról a másikra helyezi, teste egyre hevesebben lüktet. Egyenesen őt nézi. Rideg szeme fejlett intelligenciát sugároz. Piszok rosz kombó, az már tuti.

Az első sokk után megpróbálja a fegyverét olyan pozícióba emelni, hogy legalább egy sorozatot a rohadékba ereszhessen, ha az bejut a járműbe. De már minden energiáját arra használja fel a szervezete, hogy az eszméleténél tudja tartani. A keze lehanyatlik. Egyre hosszabb ideig csukódik le a szeme. Úgy tűnik, ennyi volt. Elbuktak. Egyetlen lövés leadása nélkül.

Már csak ő és Márk vannak maguknál. Márk nagy nehézségek árán hátranéz rá. Látszik a szemében, hogy egyre gondolnak.

– Tar... ts ki, Má... té – esik szét a beszéde, majd elveszti az eszméletét.

Erőlködve tartja nyitva a szemét, mintha mázsás súlyok nehezednének rá. Már csak homályosan látja, hogy az őket sakkban tartó szörnyet hasonló egyedek támadják meg. Bár máshogy néznek ki, ezek is rovarszerűek. Rohadt undorítóak. Azt már csak remélni tudja, hogy nem a zsákmányért megy a harc. Aztán hirtelen sötétbe borul minden.

EGY

– Baszki, még két kicseszett hét, és húzunk a rákba haza! – dőlt hátra a széken Máté, miközben a két kezével megdörzsölte halántékát. Felhajtott zubbonyfelsője alól jól kirajzolódtak a kidolgozott izmai.

– Azt ne mondd, hogy nem fog hiányozni Kabul! – reagáltam tettetett értetlenséggel, félmosollyal.

Tisztársammal együtt nyomtuk le az elmúlt fél évet Kabul utcáin. A helyi erőkkal összekötő feladatot ellátó helyettesem, Peti már a missziónk elején megsebesült egy rajtaütés során. Túlélte, de a kiküldetés befejeződött számára. Így a kontingensparancsnok Mátét, a hadműveleti tisztünket osztotta be mellém. Jó párost alkottunk, és fontos tárgyalásokat folytattunk a helyi vezetőkkel, katonákkal, rendőrökkel és politikusokkal. Most, hogy a missziónk végét tapostuk, a kontingensünk kulcsbeosztású személyeinek össze kellett gyűlniük az eligazítóban. Maga a helyiség katonásan puritán volt. Középen az asztalok összetolva, körülötte egyszerű, de strapabí-

ró székek. Az asztal közepén egy projektor árválkodott, hogy néha birtokba vehesse az előtte lévő üres falfelületet. A konténer többi falán Afganisztánt és Kabult ábrázoló térképek lógtak.

Itt vártuk az alezredest. A többiek csendben pizmogtak. Volt, aki a telefonját nyomkodta, más a tollal játszott, csak mi beszélgettünk Mátéval.

– Ez a kibaszott porfészek?! – tárta szét a karját teátrálisan. – Akkor lássam, amikor...

– Fel, vigyázz! – bömbölte el magát a lövészszázad parancsnoka, aki jelenleg a rangidős volt a teremben.

Mindenki egy emberként ugrott fel és vágta magát vigyázzállásba, de a parancsnok azonnal intett, hogy üljünk le. Az alezredesünk a negyvenes évei vége felé járt, mégis olyan kemény volt, hogy nem szívesen álltunk volna ki ellene közelharcban. Végigcsinált minden speciális kiképzést odahaza, ráadásul Amerikában is sikerrel teljesítette az embert próbáló, különleges műveleti Ranger-képzést. Kemény, de igazságos vezető vált belőle. Olyan, akit a katonái a pokol legmélyebb bugyrába is gondolkodás nélkül követnek. Rohadt nagy mázlink volt vele. Még a parancsnoki értekezletet sem húzta el felesleges szócséplésekkel.

– Uram! Holnaptól megkezdjük a felelősségi terület átadásának végrehajtását – elnézően megvárta, hogy a kisebb taps és a halk ováció elhaljon. – Persze, ez sem lesz egyszerű mutatvány. De mielőtt rátér-

nénk erre – fordult a logisztikai tiszt felé –, mi a helyzet a járművek vegyvédelmi szigetelésével?

– Jelentem – kezdte a logisztikai részleg vezetője, miközben megigazította a szemüvegét –, a vegyvédelmi támadással foglalkozó veszélyfigyelmeztetések és az ISAF* parancsnokságának ide vonatkozó iránymutatásainak megfelelően tíz Humvee-t** felkészítettünk egy esetleges vegyi támadás kivédésére.

– Egyelőre elég lesz – nyugtázta egy bólintással a parancsnok.

– Persze – emelte a jobb kezét félig a magasba a logisztikai tiszt, hogy a figyelmet újra magára vonja –, azért tökéletes megoldást ennyi idő alatt nem tudunk létrehozni.

– Azaz? – emelkedett meg a lövészszázad parancsnokának a szemöldöke.

Ő az a fajta tiszt volt, aki az állománya belét is kihajtotta, de cserébe mindent meg is tett értük, mindig kiállt mellettük. Tipikus megtestesítője annak, aki a harcban nem azt kiáltja, hogy „Előre!”, hanem azt, hogy „Utánam!”. Nem mondom, hogy nagyon összehaverkódtunk a misszió alatt, sőt nem egy né-

* ISAF: International Security Assistance Force, magyarul Nemzetközi Biztonsági Közreműködő Erő. Egy NATO vezette nemzetközi stabilizációs haderő volt Afganisztánban.

** Humvee: páncélozott terepjáró, amely nemcsak az amerikai, hanem számos ország haderejében megtalálható.

zeteltérésünk volt, de hasonló elveket vallottunk, így összességében bírtam őt.

– A géppuskatorony lezárható belülről, amennyire tudtuk, szigeteltük a gépjárművet. Mindezek ellenére csodákra nem vagyunk képesek, így legfeljebb annyi ideje lesz az állománynak, hogy az egyéni vegyvédelmi felszerelést felvegye. Sokkal több nem hiszem.

– Ennyi elég lesz a srácoknak, köszönöm! – nyugtázta az elmondottakat a századparancsnok, amire a logisztikai tiszt bólintott.

– Akkor ezt tisztáztuk, visszatérhetünk az átadás-átvételi folyamathoz – vette vissza a szót az alezredesünk. – A korábbi tervünk az olaszoknak való átadásról bukkott. A jelenlegi állás szerint az amerikai erők veszik át a területet. – Itt tartott egy kis hatásszünetet. Ezernyi kérdés merült fel bennünk, de azt hamar megtanultuk, hogy a parancsnokot ne szakítsuk félbe, a taps már így is elég volt. Miután a parancsnok látta, hogy megemésztettük az információt, így folytatta:

– Elsőként holnap elkezdjük átadni a kinti kapcsolatainkat. Márk és Máté!

– Parancs! – mondtuk egyszerre, és kezdtünk felemelkedni, hogy felvegyük a vigyázzállást.

Az alezredes csak intett, hogy üljünk vissza a seggünkre. Érződött rajta is, hogy lassan hazatoljuk a biciklit, és ez a fél év kifárasztotta rendesen. Bőven

került szar a ventilátorba a missziónk alatt, emiatt kinézetre öregedett vagy tíz évet. De a kiküldetések már csak ilyenek: nyomot hagynak kívül-belül.

– Tehát a holnapi terv kuka! Kilencre itt lesz az amcsi konvoj a műveleti központunk* előtt. A metoszlop biztosítását és a készenlétben álló QRF-et** is ők adják, mi egyetlen Humvee-val veszünk részt. Márk! – nézett rám, majd egy kis latolgatás után így folytatta:

– Dolgozd ki, hogy kiket visztek magatokkal, és mikor melyik PD*** vezetője kerül átadásra. Egy óra múlva várom a jelentésed!

– Értettem! – vágtam rá.

Öt évvel voltam idősebb, mint Máté, és én már az őrnagyi rendfokozatomat tapostam, míg ő a századosit. Az én negyvenkét évem mély barázdákat vájít az arcomba, ő még fiatalos vonásokkal büszkélkedhetett. De az közös volt bennünk, hogy mindketten jó kondiban voltunk, hiszen ez a fél év a kemény edzésekről is szólt. Feszültségvezetésnek az edzés

* Harcászati műveleti központ (Tactical Operations Center, TOC): a műveleten, feladatokon kívül lévő alegységeket innen irányítják.

** QRF: Quick Reaction Force, magyarul gyorsreagálású erő. Rövid, pár perces készenléti idejű alegység, amelyet erőszékként küldenek ki, ha bajba vagy harcérinkezésbe kerül kint egy alegység.

*** PD: Police District, magyarul rendőrségi körzet. Kabult nem kerületekre, hanem rendőrségi körzetekre osztották fel.

és a szex a legjobb. Az utóbbi idekint nem volt könnyen elérhető, de Mátét ismerve ő biztosan ezt a részt is kipipálta.

Az itt töltött fél évünk elején még csak besegített nekem, a megfelelő kapcsolatok kiépítése és fenntartása mindig az én felelősségem volt. Viszont a miszsiónk végére már bármit rábízhattam. Mindig érezte, hogy mikor van helye baromkodásnak és mikor működik köztünk a parancsuralmi helyzet. Szóval remek csapatot alkottunk. Felemelő érzés volt vele szolgálni Afganisztánban, mert mindketten tudtuk, bármekkora szarba is kerülünk, nem hagyjuk cserben egymást, még ha az életünkbe is kerül.

– Ja, még annyi – szúrta közbe gyorsan az alezre-des –, hogy tolmácsot sem kell vinnetek, az amcsik ragaszzkodnak a sajátjukhoz.

– Vettem! – vontam meg közben a vállam, de ez persze az amerikai erőknak szólt, nem neki.

Két tolmács úgylis felesleges lett volna, szóval ezzel nem babráltak ki velünk, de azért jól mutatta az amerikaiak bizalmatlanságát.

– Mehettek is, intézzétek! – zárta le a részünket a parancsnok, majd a többiekkel folytatta az eligazítást, mi meg húztunk is kifelé.

– Fasz! – kezdtem bele már a folyosón. – Hiányzott, hogy a nagyképűekkel kelljen vesződnünk így a végén!

– Mindig kell valami faszág a végére – vonta meg

a vállát Máté. – Gondolom, marad a szokásos banda holnapra.

– Nagyrészt igen. Sofőrnek természetesen marad Geri – közben már firkáltam is fel az adatokat a taktikai noteszembe a későbbi jelentéshez. – Petit viszont odaígyértem egy művelethez, mert tökök géppuskást akartak, valószínűleg belenyúlnak a darázsfészekbe. Úgyhogy Zót áttemeljük a mi FP-nkből,* ők az új felállás szerint úgyse jönnek, mert ezt most az amcsik biztosítják.

Zó rendes neve Szabi volt, de mivel bármit be tudott szerezni, ezért hamar ráragadt az Óz, a nagy varázsló becenev. Persze a katonák mindent egyszerűsítenek, még a beceneveket is. A mesehősből Zó lett, ami tökösebben is hangzik.

– Viszont ha Zót visszük – vette át a szót Máté –, akkor közelbiztosítónak Atis legyen, jó párost alkotnak.

– Jogos – bólintottam rá fizikálisan és átvitt értelemben egyaránt. – Bár ők azért együtt túllazázzák a dolgokat.

– Tudom kezelni őket – biztosított róla.

– Legyen, de itt a végére nem akarok valami faszágot – megvártam, amíg kijelentésemet bólintással nyugtázta, majd így folytattam: – Amíg összedobom

* FP: Force Protection, magyarul erők védelme. Például a menetoszlopok védelmét ellátó alegységet is ezzel a névvel illetik.

a jelentést, szedd össze a csapatot! Beszélj a rajparancsnokaikkal is, hogy holnapra lenyúljuk Zót és Atist. Holnap úgyis csak az eszközök technikai átadását hajtják végre, biztos tudják nélkülözni őket pár órára.

– Persze, ez így tiszta!

– Eligazítás egy óra múlva, ha már a főnöknek jelentettem.

– Roger!

Itt szinte mindenki – nemzetiségtől függetlenül – használta ezt a bevett amerikai kifejezést, ami a „vettem”, „értettem” angol megfelelője.

Bírtam Mátéban, hogy nemcsak emberileg, de szakmailag is topon volt. Igazi keménytökű felderítő volt, ráadásul küzdősportbajnok a seregen belül. Sokszor együtt mentünk le edzeni, és abba belefért egy kis kesztyűzés, zsákolás is. Én sem voltam kutya, de ő durván jól nyomta. Akinek volt esze, az a saját csapatában tartotta, nem pedig ellenfélnek választotta. Ejtőernyőzött, búvárkodott, sielt, ahogy az egy felderítőtől elvárható. A fegyvernemi rivalizálás is formában tartott minket, hiszen ő mélységi felderítőként, én pedig tüzér felderítőként szolgáltam régebben.

Mire végeztem a jelentéssel, a különítményem már az eligazítóban ült. Most én voltam a kakas a szemétdombon. A közelbiztosítónk, Atis és a géppuskásunk, Zó valami poénon röhögtek, amikor beléptem,

és nem erőltették meg magukat, hogy ezt befejezzék. A misszió elején még mindketten szakaszvezetők voltak, aztán Zót előléptették őrmesterré, így tiszthelyettes lett belőle. Ha minden igaz, akkor az előléptetése tiszteletére tartott csillagavató bulin rázódtak ennyire össze Atissal. Ott aztán rendesen eláztak. Csodálkoztunk is volna, ha épp Zó nem tud ennyi piát előteremteni. Atis azóta félistenként tekintett rá, és vakon követte mindenhová. Zónak ez meg bejött, olyan volt, mintha lenne egy fegyverhordozója. A több mint tízéves korkülönbség és a külsejük csak még hitelesebbé tette ezt a felállást. Zó száznyolcvankét centijével nem számított köztünk magasnak, de Atist így is túlnőtte. Természetesen Atis is sokat edzett, de messze eltörpült a nagydarab, erős társa mellett. Zó egy kigyúrt állat volt, az a fajta, akit inkább lehet cuccokkal felfújtnak, mint szépen kidolgozottknak mondani. Nála a méret volt a lényeg.

Amúgy a táborokban szigorúak voltak az alkoholfogyasztási szabályok, és az MP-sek* be is tartatták ezeket, de amikor megtudták, hogy egy csillagavatóról van szó, akkor bajtársiasan másfelé figyeltek inkább. Egy katonánál az előléptetése mindig nagy dolog, egy mérföldkő. Az ilyen események hadműveleti területen csak még jobban felértékelődnek, ezt a katonai rendészek is jól tudták.

* MP: Military Police, magyarul katonai rendészet.

Még mielőtt lecseszhettem volna a bandát, Máté rávágott egyet az asztalra, és így szólt:

– Ha nem tűnt volna fel, a holnapi mutatvány parancsnoka van itt, úgyszólván kuss legyen! A faszom belétek!

Végre mindenki nyugton maradt és rám figyelt. Aki ismert, tudta, hogy velem nem érdemes baszakodni, mert kreatív módon tudom visszaadni. Ez és Máté karakánsága meghozta a helyzethez illő tiszteletet. Én sem az irodalmi nyelvet beszéltem, de Máté aztán rendesen tudott káromkodni. Mindig jót röhögtem a választékosságán. Mivel hamar rendet vágott, a további rendszabályozástól most eltekinttem.

– Akihez még nem jutott volna el az infó – vágtam én is a közepébe –, holnaptól a századunk nem az olaszoknak, hanem az amcsiknak adja át a felelősségi területét.

Persze a szemforgatások és az előre, majd hátra bukó fejek kimondatlanul is mutatták, mit gondolnak az újonnan felállt helyzetről. Egyikünk sem az első kiküldetését húzta le Afganisztánban, és olyan is volt, aki többdjére szolgált ebben a Warehouse elnevezésű, többnemzeti táborban. Ha minden igaz, még az afgán háború elején ez a terület raktárként funkcionált a szövetséges erőknek, innen az elnevezése. Most épp franciák vezették, de kezdetben a

németek irányítása alatt állt. A németek hozzáállását jobban kedveltük, de az USA katonáinak pökhendi, mindenkit lenéző stílusához képest még a franciákkal való kapcsolattartás is üdítőbb volt.

– Vágom a véleményeket, sőt még osztom is, de ez nem kívánságműsor – a mutatóujjam felemelésével jeleztem, hogy ebbe mélyebben nem megyünk bele. – Ez van, ezt kell szeretni. Úgy döntöttem, hogy holnap azonnal letudjuk a legszarabb helyet, és...

– Paghman, mi? – vágott a szavamba Zó, horkantva egyet. Rosszalló tekintetemet látva gyorsan hozzátette: – Bocs, főnök, csak kicsúszott.

– Ahogy Zó hihetetlenül eszesen rávilágított – tartottam egy kis szünetet, éreztetve vele, hogy nem csipázom az ilyet –, Paghmanba megyünk. A tervet a kontingensparancsnok aláírta, az amcsik tudomásul vették. Kilencez itt a konvojuk két Humvee-val és két Oshkoszal* megspékelve.

Kisebb füttyök éljeneztek az új MRAP-ek ** hírét. Az amerikai haderő nemrég kezdte a Humvee-kat ezekre a jóval erősebb és nagyobb páncélvédettséggel rendelkező dögökre lecserélni. Durván néztek ki.

* Oshkosh: a Humvee egyik utódja, amely már nagyobb páncélvédettséggel és tüzérrővel rendelkezik.

** MRAP: Mine-Resistant Ambush Protected. Gyűjtőfogalma az aknabiztos, rajtaütésvédett, páncélozott járműveknek. Ide tartozik az Oshkosh is.

– Mi az eddig is használt, összekötő Humvee-t visszük. Fél kilencre legyen a műveleti központunk előtt, teljesen felmálházva mindennel, mintha hosszabb feladatra mennénk. Közte a vegyvédelmi felszereléssel is.

– De ez csak egy sima átadás-átvétel lesz – értetlenkedett Atis.

– Mindenki jól tudja, hogy sima feladat nincs idekint, főleg akkor nem, ha abban amcsik is érintettek. Lazázást az utolsó percig nem tűrök. Máté, még ma ellenőrizz mindent!

– Úgy lesz! – vágta rá azonnal, és közben úgy nézett Atisra, hogy a srác megbánta, hogy egyáltalán megszólalt.

– Pontos útvonaltervet majd az amcsikkal közösen hirdetünk. Egyéb kérdés?

– Frekó a rádióhoz? – Geri rutinosan csak akkor beszélt, amikor értelme is volt. Már az ötödik misszióját húzta le idekint.

– Jogos, ne indulás előtt baszakodjunk ezzel. Geri, menj le a szolgálatban lévő rádiószunkhoz, ha jól emlékszem, Petra az. Rajta keresztül vegyétek fel a kapcsolatot az amcsik ügyeletes tisztjével.

– Vettem, főnök!

Geri volt a sofőröm a misszió kezdete óta. Szakszervező rendfokozata ellenére már ő is a negyvenes éveit taposta. Bár hasonló korúak voltunk és a rendfokozataink között nagy volt a különbség, so-

sem volt gondja a parancsok maradéktalan és azonali végrehajtásával. Ráadásul a nagy hobbitról, a csillagászatról is el lehetett dumálni vele. Néha úgy éreztem, hogy még nálam is jobban vágja. Ezenfelül nagyon jó edzésterveket dobott össze sokunknak erre a fél évre. Bár alacsonyabb volt, akkora izmok dagadoztak rajta, hogy úgy nézett ki, mint egy viking harcos. Ehhez már csak hab volt a tortán, hogy kopasz fejéhez nagy vörös szakáll párosult. Na, ő aztán hiteles volt a maga zömökségével.

– Egyéb kérdés? – körbefuttattam a tekintetem a csapat többi tagján. – Nincs? Akkor munkára! – adtam ki a végső ukázt.

Mivel pár órával később, szürkületkor már minden készen állt a másnapi menethez, elégedetten ültünk le Mátéval sörözni a német műszaki kontingens kintijában. Jó fejek voltak itt, és a hangulat is mindig kellemes volt. Műszakisok lévén egész sokat kihoztak ebből az eredetileg szerelősátorból. Összeszabáltak bárpultot, ülőalkalmatosságokat és még néhány dekorációt is. Kifejezetten barátságos lett a hely, így nem csoda, hogy nemzetiségtől függetlenül hamar a katonák törzshelyévé vált.

Kezet fogtunk Bertrammal, a németek zászlósával, aki a helyet vezette, majd beültünk a megszokott sarkunkba, ahonnan a tévét is jól láttuk. Bertram hírfüggő volt. A kedvenc csatornái közé tartozott a CNN és a BBC. Épp most váltott át az egyik zenei

csatornáról a CNN hatórási híreihez, amire zúgolódnunk kezdtünk. Kaján vigyorából levágtam, hogy még élvezi is a helyzetet.

A hírcsatornán azonnal feltűnt a piros szalagsávós *Breaking news* felirat, ami a rendkívüli bejelentések kor fut végig a képernyőn. Több szempár is a szövegre szegeződött: *A NASA közleménye szerint 2012. augusztus 6-án, greenwichi idő szerint 5 óra 32 perckor sikeresen szállt a Mars felszínére a Curiosity marsjáró. A robot leszállóhelye a 155 kilométer átmérőjű Gale-kráter.*

– Az igen! – emeltem a söröm tiszteletem jeléül a tévé irányába.

– Értem én, hogy ez egy nagy teljesítmény, de tényleg szükség van erre a faszágra? – kérdezte Mátyás némi kétkedéssel a hangjában.

– Nézd, részben már az nagyon fontos, hogy ezt technikailag kivitelezték. Ezek az újítások aztán a civil élet számos területén megjelennek majd, másrészt...

– Jó, persze, ezt aláírom – vágott a szavamba –, de ebből a gecik sok pénzből kurva sok dolgot helyre lehetne tenni a világban.

– Persze, így is nézhetjük, de azok rövid távú segítségük lennének, míg ez hosszú távon meghatározhatja majd az életünket, az emberiség jövőjét. Ha így folytatjuk, és miért ne tennénk, akkor rövidesen el kell hagynunk majd ezt a sárgolyót, hiszen élhetetlenné válik.

– Lófaszt! – húzott egy nagyot a söréből, majd letörölte a szakálláról a sörhabot. – Nem fogunk mi inét sehova se menni. Amúgy is csak az egyik szarból a másikba lépnénk.

Én csak megvontam a vállam, felesleges lett volna erről vitázni, vagy akár csak találgatni az ismeretlen jövőt. Ezt valószínűleg egyikünk sem éli meg. Amúgy meg bármikor történhet egy olyan természeti katasztrófa, ami kényszerpályára sodorja vagy akár kipusztulásra ítéli az emberiséget, ami esetleg azonnali lépéskényszerrel jár.

Körülnéztem a sátorban: mindenhol megtermett, szakállas fazonok söröztek. Ilyen érzés lehetett régen egy viking kocsmában. Itt csak a keresztények és a homokosok nem hordtak arcszőrzetet. Mi sem lógtunk ki a sorból. A keresztény mivoltunkra büszkék voltunk, de itt, ebben a muszlim országban akkor is csak vendégek lehettünk, így hangoztatni nem volt célszerű. Persze a helyiek még egy keresztényt is jobban tiszteltek, mint egy ateistát, aki egyetlen istenben sem hisz. Bár a szövetséges erők jelentős létszámmal voltak kint a hadműveleti területen, célszerű volt észben tartani, hogy Afganisztán meghódításába olyanoknak is beletört a bicskája, mint Nagy Sándor, a Brit Birodalom vagy akár a rettenthetetlen szovjetek. Az egyeztetések is sokkal gördülékenyebben folytak, ha igyekeztünk minél inkább a helyi szokásoknak megfelelően festeni és viselkedni.

Bár mindketten szakállasok voltunk, Mátéval sok mindenben különböztünk. Közel százkilencven centiméteremmel fölé magasodtam, de ez egy parancsnok esetén nem is baj. Bár mindketten rövid hajjal kezdtük a missziót, nálam győzött a lustaság, és egy idő után hosszabbra hagytam. Könnyebb is volt így beolvadni a tömegbe, hiszen nullással letolt haját csak a katonák viseltek. Máté a körszakálla mellett tartott ki, ami számomra elképzelhetetlennek tűnt. Szénaboglya haj és körszakáll ide vagy oda, magunkra tudtuk vonzani a női katonák tekintetét.

Ezt a mindennapos, feszültségvezető, kemény edzéseknek is köszönhattuk, hiszen rendszeren formában tartottak minket. Kellett is, hiszen a felszerelésünk, amit magunkra aggattunk mindennap, ötven kilót nyomott. Sisak, repeszálló mellény a felrakható zsebekkel, amikben a tárak, a rádió, az eü-csomag és egyéb fontos felszerelések kaptak helyet. Aztán ott volt még a gépkarabélyunk, a pisztolyunk és a málhánk is, ami a legfontosabb túlélési eszközöket, valamint kaját és vizet tartalmazott. Amikor beöltöztünk, úgy néztünk ki, mint két Hulk, akik előtt nem lehet akadály. Úgy is éreztük magunkat.

– És a család már várja, hogy végre hazaérj? – váltott Máté olyan témára, ami leginkább csak a sörözések közben jött fel.

– Ne is mondd, tűkön ülnek. Évi, mondjuk, egy-

re nehezebben viseli, hogy egyedül kell mindent megoldania a két gyerkőccel, szóval ideje már hazatérnem.

– Látod, én még idejében elváltam, mielőtt még gyerek lett volna.

Egyszerre nevettünk fel, talán a bennünk dolgozó sörnek köszönhetően.

– De tény, hogy itt fél év rohadtul elég tud lenni – tette hozzá. A tekintetén látszott, hogy megrohanták az elmúlt időszak emlékei.

– És mi a helyzet az újdonsült barátnőddel? Sári, ugye? – kérdeztem rá az ő oldalára is.

– Hááát – húzott egy nagyot az üvegből, talán épp magában értékelte, hogyan is állhat vele. – Szerintem ez a kapcsolat is megy a lecsóba. Négy hónapig egész jól bírják a csajok a távollétemet, de utána beleunnak a várakozásba, és inkább kiszállnak. Szóval nem hiszem, hogy várni fog, mire visszamegyek.

– Sajnálom. Szard le, találsz jobbat! – legyintettem, megerősítve a kijelentésemet.

– Persze, majd lesz más, ettől nem félek – dőlt hátra, mint akit ez nem izgat.

Szerintem tényleg nem is izgatta. Amennyire megismertem idekint, nem a párkapcsolat volt a prioritás az életében. Amihez kellett nő, ahhoz mindig megszerezte, még idekint is. De a lelkizéshez nem fűlött a foga. Mindig azt mondta, így egyszerűbb mindenkinek.

– Úgy legyen! – mondtuk egyszerre, és összekocintottuk a sörösüvegek nyakát.

– Meg arra, hogy végre több vizet lássunk egyben, mint egy zsugornyi – mondtam vágyódással a hängomban.

– Baszki, de merülnék már egy faszát valahol az Adrián – sóvárgott Máté, és látszott rajta, hogy képzeletben már egy hátassal vetődött be a tengerbe egy csónakról.

Alig tettük le az üres üvegeket az asztalra, megjelent Bertram két másikkal a kezében. Miközben kicsérélte a söröket, így szólt:

– Élég szarul néztek ki, srácok. Látszik, hogy már a fél év végét járjátok – tényszerű megállapítására mi csak bólintottunk. Öreg róka volt, sok mindent látott már. – Erre a ház vendégei vagytok, aztán el ne basszátok a dolgot így a vége felé! – kacsintott egyet ránk, és már ment is tovább a többi asztalhoz, mindenkihez szólva pár jó szót.

Lehet, hogy Bertram műszakis katona volt, de az isten is csaposnak teremtette. Azonkívül, hogy nagyon jól vezette ezt a kantint, sikerült mindig olyan hangulatot varázsolnia, ami megnyugvást adott az ide betérőknek. Még ha csak pár percre is, de ki tudtunk kapcsolni egy kicsit, ami műveleti területen aranyat ért.

– Kimegyek rágyújtani – vetette oda Máté.

Miközben felállt, kínálva nyújtotta a gravírozott cigisdobozát, de igazán meglepődött volna, ha el is fogadom. Én inkább szivaroztam, főleg, ha volt rá alkalom, mint például majd az utolsó napunk itt. De azért bírtam, hogy minden alkalommal eljátszottuk ezt. Mindig úgy nézett erre az ezüstsínű tartóra, mintha valami fájó emlék kapcsolódna hozzá, amit képtelen elengedni. Többször majdnem rákérdeztem, de aztán úgy voltam vele, hogy ha akarja, majd megosztja velem.

Olyan átszellemülten tudott cigizni, hogy még az is megkívánt egy slukkot, aki sosem gyújtott rá előtte.

Amíg vissza nem jött, csak bámultam a CNN híreit, és kortyolgattam a hideg sörömet. Épp egy szokásos autós üldözést mutattak élőben, így az akciófilmünk is megvolt a piához. Az amcsiknál mindig volt egy kretén, aki csinálta a műsort. Ez is ledózerolta már a fél várost, miközben vagy egy tucat rendőrautó üldözte. Mindezt persze egy helikopterről jól láthatóan vették is. Aztán végre az egyik járőr olyan helyzetbe került, hogy a többi autós veszélyeztetése nélkül behajthatott a menekülő furgonba. A félkegyelmű kiugrott a szétzúzott kocsiból, de nem jutott messzire, már le is teperték a rendőrök. A katonák a bilincselésnél vissza is fordultak az asztaltársaságukhoz, de azért még arról beszéltek, ők hogyan

oldották volna meg a szituációt. Persze nem a humánusabb módszerek kerültek előtérbe.

Nyolckor zárt a hely, és szokásához híven pontban nyolckor meg is jelent a horvát MP-járőr, aki nyomatékosan megkért mindenkit, hogy hagyja el a helyiséget. Senki sem arcoskodott, ez volt a szabály, és kész. Amúgy meg jó fejek voltak a horvátok, sokszor vettünk részt velük közös műveleten vagy söröztünk egy jót, úgyhogy szófogadóan feltápáskodtunk a helyünkről. Lehúztuk a maradék sörünket, messziről intettünk Bertramnak, majd vissza-indultunk a magyar konténersorhoz, hogy eltegyük magunkat másnapra.

Biztonsági okokból este a tábort csak gyéren világították ki, de mi már vaksötétben is visszataláltunk volna. Egész csöndes lett a környék, a táboron kívüli forgalom is kezdett elcsitulni, és végre már nem az a dög meleg volt. Sokszor reggel még a kabátot is fel kellett vennünk, délben meg már egy pólóban is majd megsültünk. Nem európainak találták ki ezt az időjárást, terhelte is a szervezetünket.

– Neked fog innen valami hiányozni? De most kurvára komolyan – kérdezte Máté elmerengve.

– Őszintén? – gondolkodtam el egy pillanatra.

– Bertram kocsmáján kívül szar se.

– Dettó. Próbáltam a hely szépségét magamba szívni, de az, hogy minden nap ki akartak nyírni,

kibaszottul elvette a kedvem az egésztől – válaszolta kedvtelenül.

– De mi legalább nem koporsóban megyünk haza. Vagy valamelyik végtagunkat elveszítve. Meg a tálibok sem kaptak el – már csak attól kirázott a hideg, hogy kimondtam ezeket.

Eszembe jutott a brit katona, akit az indulásunk előtt fogtak el a tálibok. Mocskos és undorító módon egy életlen késsel vágták el a nyakát, miközben ment a felvétel élőben a netre. Nem volt itt olyan katona, aki ne látta volna. Bár a tálibok elrettentésnek szánták, csak annyit értek el, hogy megfogadtuk, sosem adjuk meg magunkat, az utolsó lehetőségig harcolni fogunk. És félreraktunk egy lőszert arra az esetre, ha más kiút nem lenne. Azt nem engedhettük meg, hogy a családunk így lásson utoljára minket.

– Ez igaz – fújta ki a levegőt Máté, mert valószínűleg ő is belegondolt az előbbiekre. – Túl sokszor álltunk dízsorfallal az elesett bajtársainknak. De mi még baszottul élünk, amiért hálásak lehetünk a sorsnak.

– Hát, ja! Mondjuk bőven kaptunk útravalót...

Csöndben, a gondolatainkba merülve haladtunk tovább. A tábor területén örökké félárbócon lógó zászlók most is eszünkbe juttatták, hogy minden nap meghal közülünk valaki. Így csak az járt az ember eszében, hogy két hét, és végre hátrahagyjuk Kabul gyilkos porát.